

И то започнало да плеще силно.

Дядо му му давал всичко, съ което мислел, че ще може да го залъчи, но детето все плакало и очите му не се откъсвали от виеща нивата на което висела торбата съ звездиги. Най-после старецът казал на дъщеря си:

— Дай му торбата съ звездиги, нека ти играе съ нея.

Майката откъсна торбата и му я даде. Детето започнало да играе съ нея, после я къряно под конина, пропълзало следъ нея и продължило да си играе. Но по-късно издувало през конина силна кълтара, повдигнала торбата съ звездиги и я понисъл право къмъ небето. Тамъ тя се склосала и звездиги се пръснали на далечно и широко.

— Сега хората си иматъ свѣтлина, но та е съвсемъ слабо. Нужна е по-силна свѣтлина, — ги понисмало детето и пакъ заплявало, като пакъ гледало къмъ тавана, аждато висела друга торба.

— Дай ми торбата съ месца, — казалъ добринтъ дядо.

Майката откъсна торбата и я дала на детето да си играе съ нея. Сякаш като по-рано, то закъряно торбата на огледало, кълтара пакъ я дунула и я понисъл направо къмъ небето, аждато торбата си разкласала и месецътъ започналъ да свѣти.

— И друго нива — и земята ще има много свѣтлина, — си казалъ детето и пакъ заплявало да плеще. На стената висела още една торба и то се загледало въ нея.

— Дай ми торбата съ слънцето, че ще му стана люба отъ плещи, — казалъ старца дядо.

И детето ослучливо да погледне на земята и дваната свѣтлина.

Пакъ детето поспипило нивата си и издало кълтара, каквато понисала, то изгубило погледа си: образъ и неговинъ плещ се превърналъ на гръчени. Така че заедно съ торбата, въ която била слънцето, презъ конини извързвалъ и единъ бѣлъ гарванъ. Щомъ стигналъ на зебето, той извадилъ слънцето отъ торбата и изпозначилъ на земята свѣтлина и станало дъно.

— Месца ще нива да донесъ на земята, да да я направя по-принта на хората. Ще занесе малко вода на земята, — казалъ гарванътъ и отлетѣл при единъ изворъ, но тамъ накаралъ странна, която падала водата. Той се опиталъ да вземе единъ голѣмъ сѣдъ съ вода за хората и тояко го понисъл, страната извадила: Дъно, дръжъ го!

Гарванътъ усетилъ, че нивата вивалъ зряво хората му, а единъ черенъ обикнѣ го покривалъ. Съ голѣми усилия гарванътъ успѣлъ да се освободи, безъ да разлее нито капка отъ водата. Той вивалъ радостно къмъ земята и спусналъ тукъ-тамъ отъ водата, която образувала голѣми рѣки и морета.

Едва тогава гарванътъ видѣлъ, че не е вече бѣлъ. Черната облакъ дъно го покривалъ съвсемъ и той отъ тогава останалъ черенъ и до днесъ.

Превелъ отъ нѣколко Крумъ Павловъ.

Пиянъ дѣдо

Видѣ си сръбналъ нещъ дядо,
сърцето беба той гледа,
че си съдрала конуха
таки безжизна старуха.

Па мисно дядо на беба:

— Де си се арѣла, ма жабо? —

а после гребна тояга
и беба той знавала . . .

Буянъ на беба конуха,

а сезантъ доуха,

та конюк на кракъ ставана

и отъ пренуда вивчала:

— Бре старинъ бие въ ослото,

да свѣдени долу въ корен!

Забравенъ кой ли аренилъ.

пакъ днеска се е земинилъ? . . .

Когато сръбна сво свѣтлина

тѣ вечни или разбрала,

на кракъ се отъ ослото хванала,

корю му бѣло дружина . . .

А дядо гледа и мисли:

отъ жѣло беба пристига

съ конуха ново-новинка,

въ рѣцѣтѣ — конинѣ съ дронка . . .

Видѣ си сръбналъ старъ дядо,

както той бѣше на следъ —

не бѣлъ конуха на беба,

а своите гунѣ бѣлъ гребналъ.

Пеликъ Велковъ

Най-увлекателното детско четиво е романътъ **ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА РОВИНЗОНЪ КРУЗО**

Изпратете 6 лв. до редакцията, за да го получите.

ЗАПОМНЕТЕ,

че презъ месецъ мартъ 1936 год. редакцията на „**НОВА КАРТИННА ГАЛЕРИЯ**“ ще ви даде най-хубавия подаръкъ —

Плетете абонамента си!